

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13977/2022
06.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Даниел Мијатовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 126/22 од 03.06.2022. године, у седници одржаној дана 06.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 126/22 од 03.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 126/22 од 03.06.2022. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Деспотовцу П 2/21 од 28.10.2021. године и пресуђено: 1. одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете и изгубљене добити по основу извршења кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. КЗ, а у вези члана 61. КЗ, за које је тужени правноснажном пресудом Основног суда у Параћину К 896/10 од 10.04.2012. године оглашен кривим и кажњен, исплати износе на име материјалне штете таксативно наведене том ставу, као неоснован; 2. одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности, због немогућности лова у ЛУ „Горња Ресава“ из Деспотовца, у вези са чиме је тужени по основу извршења кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ правноснажно оглашен кривим и кажње, пресудом Основног суда у Параћину К 869/10 од 10.04.2012. године, исплати укупан износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до коначне

исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ... 18/20) и оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитости и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почетком 2008. године имао својство члана Ловачког удружења „Горња Ресава“. Одлуком првостепеног органа – дисциплинске комисије наведеног ловачког удружења, тужилац је искључен из чланства. Против те одлуке тужилац је благовремено изјавио жалбу. Тужени у својству одговорног лица није предузео радње које је био дужан да предузме сходно актима наведеног ловачког удружења, како би надлежан орган благовремено одлучио о жалби тужиоца, због чега је правноснажном пресудом Основног суда у Параћину К 869/10 од 10.04.2012. године овде тужени оглашен кривим због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. КЗ, због чега је туженом изречена новчана казна у износу од 120.000,00 динара, док су оштећени за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу. У том периоду тужилац је по сопственом нахођењу одлазио да лови у друга ловишта, због чега је има новчане издатке које као материјалну штету потражује у овој парници, а поред материјалне штете тражи и нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части, слободе и права личности због немогућности лова у ЛУ „Горња Ресава“.

На основу утврђеног чињеничног стања на главној расправи одржаној пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 383. ЗПП, другостепени суд је закључио да тужилац сходно одредби члана 231. став 2. ЗПП није доказао основаност тужбеног захтева у смислу одредбе члана 154. став 1. и члана 200. ЗОО, па је правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде.

Одредбом члана 155. ЗОО прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист) као и доношење другогме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Одредбом члана 154. став 1. ЗОО прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Одредбом члана 200. став 1. ЗОО прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица, као и за страх, суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству.

Одредбом члана 13. Закона парничном поступку прописано је да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим.

Услов за утврђење и досуђење штете је постојање узрочно-последичне везе између предузете штетне радње и последице која се огледа у причињеној штети, а терет доказивања је на оштећеном.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају тужилац није доказао испуњеност услова за примену одредбе члана 154. став 1. и члана 200. ЗОО, а самим тим ни основаност свог тужбеног захтева. Ово са разлога датих од стране другостепеног суда које прихвата и на које упућује и овај суд да тужилац у спорном периоду није био спречен на било који начин од стране туженог да се бави ловом у реону Ловачког удружења „Горња Ресава“; да одлука дисциплинске комисије – првостепеног органа ЛУ „Горња Ресава“ није била коначна, па није производила правно дејство у смислу забране лова тужиоцу у том периоду, а тужилац је за остварење тог свог права морао да плати чланарину Ловачком удружењу „Горња Ресава“ што није хтео да учини, већ је по свом сопственом нахођењу одлазио у друга ловишта да тамо лови.

Тужени јесте правноснажном кривичном пресудом Основног суда у Параћину К 869/10 од 10.04.2012. године оглашен кривим зато што је у својству одговорног лица – председник ЛУ „Горња Ресава“ и председник Управног одбора наведеног удружења пропустио да предузме потребне радње да Управни одбор донесе мериторну одлуку по жалби тужиоца од 25.01.2008. године и по жалби ВВ од 24.01.2008. године, а у вези Одлука о искључењу из ловачког удружења које је дисциплинска комисија удружења донела 14.01.2008. године, што је било предвиђено чланом 13. Правилника удружења, чиме их је онемогућио да остварују права и дужности у оквиру удружења. У датим разлозима наведене кривичне пресуде, поред осталог наведено је да се онемогућавање остварења права и дужности овде тужиоца односе на онемогућавање истог да равноправно са другим члановима удружења учествује о стваривању циљева удружења, да непосредно учествује у одлучивању или преко органа удружења да бира и буде биран и да буде благовремено и потпуно информисан о раду и активностима ловачког удружења.

Дакле, из наведеног произилази да пропуштање туженог да предузме радњу због које је кривично осуђен, није онемогућило тужиоца да остварује своје право да лови у региону ловачког удружења и да трпи штету коју у овој парници потражује, због чега ни наведена кривична пресуда којом је тужени оглашен кривим не представља основ одговорности туженог за накнаду тражене материјалне и нематеријалне штете тужиоцу, како је то правилно и утврдио другостепени суд, јер тужилац није доказао узрочно-последичну везу између предметне штетне радње и последице која се огледа у причињеној штети, а самим тим није доказао ни испуњеност услова за примену одредбе члана 154. став 1. и члана 200. ЗОО.

Из изнетих разлога, неосновани су ревизијски наводи тужиоца о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и погрешној примени материјалног права од стране другостпеног суда.

Како се ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**